VŠE O SMAŽÁCÍCH
Průvodce vyšším studiem, ale také gastronomickou stránkou českých vysokých škol
ČTĚTE NA STRANĚ 4

JAK NEINZEROVAT
Naši nedostatečně placení studenti - jak nebýt jako oni
ČTĚTE NA STRANĚ 8

Slovo úvodem

Vítejte u druhého vydání Palachovin, kde humor prská jako šampaňské na maturitním plese. V tomto čísle máme pro vás šťavnaté kousky, které vás zaručeně pobaví, poučí a možná i inspirují. Nejprve se podíváme na **zkušenosti našich spolužáků se studiem v zahraničí**. Připravte se i na **pozitivní zprávy z roku 2023, sportovní akce jako RŠFL a florbalový turnaj** a nezapomněli jsme ani na klasický update **situace v jídelně**. Zaměříme se i na **důležitost nepedagogických zaměstnanců**, **výběr dalšího studia a duševní zdraví**.

Naše číslo se pochopitelně neobejde bez umělecké vložky v podobě komiksového ztvárnění básně **Havran**, které by mohlo, alespoň podle paní profesorky Davídkové, sloužit jako inspirace pro budoucí vydání. Ale teď už si užijte druhé letošní Palachoviny!

Obohacující zážitek přeje vaše sexta.

Co dalo či vzalo našim spolužákům zahraniční studium?

Občas některý z našich spolužáků vyjede třeba na rok studovat do ciziny. Někdo na začátku studia, jiný během něj a další se třeba už ani nevrátí. Pro inspiraci nám dva takoví zodpověděli pár otázek.

David Šťastný je šestnáctiletý zahraniční student dvouletého IB programu na UWC škole ve státě Nizozemí ve městě Maastricht a také šestnáctiletý

Matyáš Novák z 1. A studoval deset měsíců v USA ve státě New York ve městě jménem Watertown.

Davide, jak ses dostal ke studiu v rámci UWC?

Musel jsem projít výběrovým řízením o třech kolech. Na školu jsem se přihlásil online a první kolo se také konalo online. Po postupu byla další dvě kola v Praze. Součástí těchto tří kol jsem měl pohovory, musel jsem psát eseje, odevzdat soupis mých známek, napsat motivační dopis, udělat projekt a prezentaci. UWC je hnutí 17 škol po celém světě a já byl vybrán komisí do Maastrichtu. Dostal jsem částečné stipendium a zbytek jsme museli doplatit.

Kde jsi ubytovaný?

Bydlím na internátu v rezidenci školy společně s dalšími studenty IB programu. Na mém patře bydlí dvacet lidí, šest pokojů po třech až čtyřech lidech. Pokoje jsou rozděleny

podle národností, které mají k sobě nejdále. Já jsem například na pokoji s Mexičanem, Číňanem a Belgičanem. Sdílíme společný obývák, kuchyň, koupelny a záchody. Stravuji se ve společné jídelně, kde máme každý den snídani, oběd i večeři.

Co tě na lidech v této zemi nejvíc překvapilo?

Nejsem téměř vůbec ve styku s místními lidmi, takže nemohu posoudit, ale na mých spolužácích, kteří jsou tu z celého světa, mě nejvíce překvapila odlišná kultura, zvyky, priority a celkové odlišnosti v chování.

Jak vypadá tvůj běžný den?

V běžný všední den vstávám přibližně v 7.30, to je ale každý den jinak kvůli odlišnostem v rozvrhu. Obléknu se a jdu do jídelny na snídani. Škola mi většinou začíná v 8 až 9 hodin, ale mám i den, kdy začíná až v 11.00. Během dopoledne mám obědovou pauzu a pak další předměty. Po škole mám mimoškolní aktivity jako například dobrovolničení, debatní klub, tenis a házenou. Večer mám večeři v jídelně a pak se musím učit.

Uveď hlavní rozdíly mezi tvou nynější školou a GJP

Výuka tady je individuálnější a interaktivnější než v Česku. Na hodinách nás není 30, ale většinou pod 15. Například ve fyzice nás je jen sedm, tudíž se nám může učitel mnohem více věnovat jednotlivě. Látku tím pádem mnohem více pochopím do hloubky. Zaměřujeme se hodně na psaní esejí, výzkum a kritické myšlení. Na rozdíl od Česka všichni na každé hodině používají notebooky. Vyučovací hodina je dlouhá 60 minut místo běžných 45.

Co ti nejvíc chybí?

Nejvíce mi chybí rodina a má přítelkyně. Jelikož jsem na pokoji s dalšími třemi lidmi, tak mi také chybí soukromí. Občas si i zatesknu po české přírodě a teplém jídle od maminky.

pokračování článku na straně 2

Co dalo či vzalo našim spolužákům zahraniční studium?

Matyáši, jak ses ty dostal ke studiu v USA?
Kontaktoval jsem organizaci, která mne pozvala na schůzky pro dohodnutí podmínek. K výběru jsem musel o sobě udělat video, napsat motivační dopis a různorodé testy úrovně mé angličtiny. Pak už jsem mohl jen čekat, jestli budu vybrán nějakou rodinou a školou v USA, a zaplatit pobyt.

Kde jsi byl ubytovaný?
Bydlel jsem nejdříve ve skromném domečku u tříčlenné rodiny ještě s jedním studentem z Thajska, se kterým jsme sdíleli pokoj. Tato rodina mi nebyla komfortní, tak jsem si sám domluvil ubytování u mé tehdejší učitelky španělštiny. Po schválení od mé organizace jsem se přesunul na sedm měsíců do velkého domu s početnou rodinou a dalšími dvěma studenty mého věku, z Mallorky a z Německa.

Co tě na lidech v USA nejvíc překvapilo?
Každý byl milý, přátelský a otevřený. Bylo tak i jednodušší se skamarádit. Překvapilo mě i to, že Američané jsou zvyklí si kupovat polotovary a často si nevaří.

Jak vypadal tvůj běžný den?
Můj běžný školní den jsem počal v 6 hodin ranní rutinou. Oblékl jsem si školní uniformu a moje "host mom" nás všechny odvezla do školy. Školní rozvrh byl každý den odstartován modlitbou a následně mohlo plynout osm různých předmětů, které jsem měl možnost si vybrat. Po škole jsem trávil čas voláním s přítelkyní, než jsem šel na basketbalový nebo fotbalový trénink. Den jsem zakončil společným trávením času s mou hostitelskou rodinou.

Vnímáš nějaké rozdíly mezi tvým a Matyášovým zahraničním studiem?
Ano, hned několik. Můj program je dvouletý a Matyášův roční. Já jsem v zahraničí za studiem. Můj hlavní cíl je IB maturita a celkový posun jako člověka, který mi škola poskytuje. Během mého dvouletého studia se mohu vracet do Česka. Za poslední půl rok jsem byl doma minimálně pětkrát, a to třeba i na třítýdenních vánočních prázdninách. Matyáš byl v zahraničí kvůli zážitkům, poznáním něčeho jiného, jiné země, lidí a způsobu života. Po jeho ukončení studia v USA se vrátil do stejného ročníku, který už absolvoval tam bez ohledu na věk. Během svého studia se nemohl vracet domů.

Na závěr uveď tři zkušenosti, které ti to přineslo
1. naučil jsem se fungovat sám
2. poznání nových oblastí, kultur a lidí
3. orientaci v letecké i pozemní dopravě

Jmenuj hlavní rozdíly mezi tvou americkou školou a GJP
V Americe jsem byl vybrán na katolickou školu, takže hlavní rozdíly byly modlitby, předměty zaměřené na náboženství a historii, pak ale celkové rozdíly oproti české škole, jako je nošení uniforem, kratší hodiny a kratší přestávky, každý den stejný rozvrh, lavice po jednom, psaní esejí, většina prací a testů na počítači. Velké plus byla skvělá nabídka školních sportů.

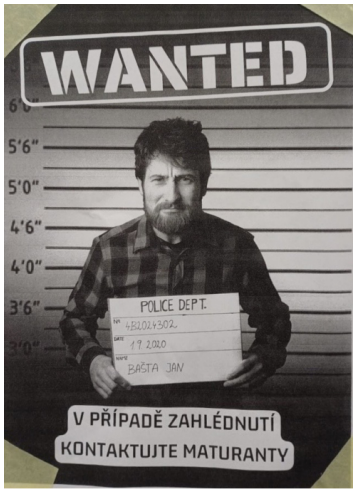
Co ti nejvíc chybělo?
Nejvíc mi chyběla má rodina a přítelkyně. Docela jsem ale postrádal i babiččino a maminčino jídlo, vlastně celkově české jídlo.

Vnímáš nějaký rozdíl mezi tvým a Davidovým zahraničním studiem?
Určitě, má zkušenost byla hlavně o poznání jiného života a lidí. Můj hlavní důvod zažít to, nebylo studium. Davidova zkušenost je podle mě hlavně o studiu a o té škole, která ho někam posune. Já jsem se naopak vrátil v česku do ročníku, kde jsem skončil, nehledě na můj věk.

Na závěr uveď tři zkušenosti, které ti to přineslo
1. umím se lépe o sebe postarat a nebýt na nikom závislý
2. lidé z jiné části světa mají zaměření na jiné věci a mají jiné znalosti
3. všechno, co se zdá na začátku nemožné, se dá taky zvládnout

Tereza Blechová, Ema Hartlová

Patří za mříže!

Kradl chudým studentům peníze na svačinky a byl zadržen na mimořádné párty ve Vegas. Kdo, ptáte se? Samozřejmě, že pan profesor Bašta!

Třída 4. B zahájila letošní sezónu maturitních plesů v neratovickém kulturním domě.

Proběhlo slavnostní šerpování maturantů, tancovalo se, jásalo se a nakonec všechny překvapilo originální půlnoční překvapení. Také se vzpomínalo na všechna třídní dobrodružství. „Já jsem jim říkal, abychom v tom dešti nikam nechodili, ale oni mě tak nemilosrdně prosili, a tak jsme teda šli," říká třídní profesor Jan Bašta.

Tématem celého plesu byla Party ve Vegas. Studenti, rodiče i naši profesoři se hodili do gala, zkrátka všem to moc slušelo. Vystoupila tam hudební skupina PLUS z Neratovic, hrála všem známé písničky, např. Svaz českých bohémů nebo třeba Zakázané uvolnění.

Nechyběla ani tombola, dražba nebo klasická „židličkovaná". Všichni si ples náramně užili a určitě se těší na další v řadě maturitních plesů, a to ples 4. A. Přijdou také s tak skvělým půlnočním překvapením?

Barbora Hůtová, Tereza Jelínková

Co obnáší práce nepedagoga? Ptáme se

Přestože máme školu spojenou především s učiteli, na jejím chodu se podílí mnoho dalších zaměstnanců. Cílem stávky 27. listopadu bylo mimo jiné i nesnižování platů nepedagogickým pracovníkům. Rozhodly jsme zjistit více o jejich práci. Zeptaly jsme se nejprve uklízeček a poté Mgr. Michala Vejvody, který v rámci práce zástupce ředitelky vykonává i mnoho nepedagogických činností.

Uklízečky

Jak dlouho vám trvá uklidit jednu třídu a co to obnáší?
Záleží na tom, jaký je tam nepořádek. Ve třídě musíme otřít parapety a lavice. Také vynášíme koš, uklízíme katedru, musíme zamést, vytřít, umýt umyvadlo, dlaždičky okolo něj a dveře.

Jak vypadá váš průměrný pracovní den?
My chodíme do školy na osmou a odcházíme v pět večer. Ráno se uklízí šatny, společné prostory a hala, potom jdeme na oběd. Odpoledne jsou na řadě třídy a zbytek školy. Během dne průběžně doplňujeme nedostatky na toaletách a uklízíme kabinety.

Jak vám mohou studenti pomoci?
To je jednoduché. Ať pod lavicemi nenechávají nepořádek. Kdyby se přezouvali, bylo by to jednodušší, tady se přezouvá tak deset procent dětí. Dávat si pozor na vylité pití. Když se budou studenti chovat jako doma, bude to fajn.

A co zvedání židlí na lavice? Je lepší zvednout je celé na lavice, nebo jen do poloviny?
Máme raději, když studenti zvednou židli celou, jinak může spadnout. Na druhou stranu to také není bez chyby, protože pak pokládají špinavé nohy židlí z podlahy na desku lavic. Nejlepší by bylo, kdyby studenti dávali židle vzhůru nohama jako na základce.

Nedávno byla na škole stávka právě na podporu nepedagogických pracovníků. Jak jste to vnímaly?
Asi nijak, protože my jsme nestávkovaly, ale uklízely. Přišly bychom za ten den o výplatu. Na platech není vidět žádná změna.

Chtěly byste něco vzkázat studentům?
Ať udržují pořádek.

Zástupce ředitelky

Jaké jsou Vaše školní povinnosti týkající se žáků? Já si u Vás například byla aktivovat čip.
Kromě čipů za mnou studenti individuálně moc chodit nemusí, protože většinu věcí najdou v Bakalářích. Věci jako katalogové listy, potvrzení o studiu a podobně jim poté poskytují třídní učitelé. Osobně se věnuji spíše neobvyklým věcem, například jsem vydával potvrzení o studiu za tři roky. Organizuji také suplování a rozvrhy, to se studentů dotkne asi nejvíce.

Jak vypadá Váš pracovní den? Máte stálé, anebo spíše individuální hodiny? Můžeme Vás v kanceláři najít po celý den?
Můžete, ale občas i učím. Jinak jsem ve škole zhruba od půl osmé do půl páté hodiny.

Jaká je nejobtížnější část Vaší práce? Ať už systémově například v Bakalářích, nebo i v jiných oblastech.
Práci mám dost pestrou, třeba obstarávání technických věcí. Jednání se zástupci žáků, studentskou radou a rodiči může být někdy těžké. Asi nejvíce mi ale znepříjemňuje práci, když nefungují systémy a Bakaláři mi nedokážou pomoci. S lidmi se dá vždy vyjít, i když je občas náročné.

Nela Kolářová, Josefína Černá

Jak vyhrát florbalový turnaj? Jedna rada zde

foto: Lucie Štěpánková

Jak je již na naší škole tradicí, před Vánoci se uskutečnil florbalový turnaj. Rozhodli jsme se ale podívat na nekalé taktiky 3. A.

Dne 22.12. proběhl na naší škole každoroční florbalový turnaj plný napínavých zápasů. Počet odehraných zápasů byl již tradičně velmi vysoký, přece jen jsme měli dvě skupiny o šesti týmech a nebylo na co čekat.

Toto velkolepé klání mistrů florbalu je jedna z největších sportovních akcí na naší škole. Rivalita mezi třídami je tu opravdu velká a studenti se snaží za každou cenu porazit své protějšky.

foto: Lucie Štěpánková

Není se čemu divit, titul zlaté florbalky je uznávaná cena a pomyšlení na trofej v kmenové třídě je velice lákavé. Ke slovu se tedy dostávají záludné praktiky jak porazit ostatní soutěžící.

Tento rok se proto 3.A rozhodla pojistit si vítězství sázkou s paní profesorkou Dvorščíkovou. Podle našich informací se mělo jednat o dohodu, že pokud 3.A vyhraje turnaj, pak jim jako odměnu paní profesorka upeče buchtu.

foto: Lucie Štěpánková

Nakonec již řečená třída, namotivovaná touhou po buchtě, turnaj skutečně vyhrála. Čestná paní profesorka svou část dohody dodržela, a tak se mohli třeťáci těšit po vánočních prázdninách z perníku, po kterém se jen zaprášilo.

Bohužel se nám do redakce nedostaly fotky ani recept kuchařského díla. Doufáme, že se to podaří dalším generacím reportérů.

Matěj Klapka a Matěj Mazuch

Kam za nejlepším smažákem? Na práva!

foto: A. Väterová

foto: A. Sedmihradský

Výběr dalšího studia nahání strach mnohým. Proto jsme vyzpovídaly studenty různých vysokých škol, abychom se dozvěděly zkušenosti z první ruky.

Jak si vybrat tu správnou školu?
Je vhodné zvážit, co mě baví a zajímá, a nebát se své zájmy kombinovat. Důležité je zaměřit se i na možnosti dojíždění a ubytování. Kolej může být příležitost jak se socializovat a naučit se žít na vlastní pěst. Záleží ale na konkrétní škole, například na těch hradeckých je to skoro jako v hotelu, což ovšem nemohou říct obyvatelé strahovských kolejí ČVUT, kde se kromě studentů zabydlely i štěnice.

Při výběru VŠ dbejte i na způsob výuky, který se na mnohých školách liší. Dobrým příkladem je Univerzita Karlova, která má hned tři lékařské fakulty. Čím vyšší číslo, tím mladší fakulta a jiné/novější kurikulum.

Variantou je pak i fakulta biomedicínská na ČVUT, která nabízí opět jiný pohled na medicínu. Pokud tě zajímá medicína, ale neláká ordinování, tak nepropadej panice, po medicíně se dá věnovat například výzkumu.

Co mi tedy pomůže při finálním rozhodnutí?
Nejjednodušším způsobem, jak vysněnou školu poznat, je prohlédnout si ji při dnech otevřených dveří. Některé školy (např. ČVUT) pak nabízí i možnost prohlídky s průvodcem a jednodenní účasti výuky. Zajímavý program nabízí i UK, a to tzv. juniorskou univerzitu. Při rozhodování se dá zvážit i prestiž školy. Variantou je ale i způsob „risk je zisk."

Jak se připravit na budoucí studium?
Trocha mimoškolních aktivit ještě nikoho nezabila, můžeme doporučit chemický kroužek na VŠCHT, Noc vědců, Otevřenou vědu... Dalším skvělým tipem jsou různé soutěže, olympiády a klokani. A zaměřit se na tzv. soft skills také není na škodu.

Mnoho studentů nám kladlo na srdce, že je potřeba se naučit učit. Ale i to nemusí být vždy teror, mezi takové tipy a triky patří třeba učení se s kamarády, tvoření cvičných materiálů, rozdělení učiva na tři čtení a přepisování, aneb jak říká Sofie z biomedicíny na ČVUT: „Když máš pořádek na papíře, máš pořádek v hlavě." Také nám doporučila trénování pravopisu a psaní e-mailů.

Co vnímají vysokoškoláci jako zásadní rozdíl mezi střední a vysokou školou?
"Na střední chtějí ti učitelé něco od vás, oni vám zadají test, úkoly. Tady je to více o kreativitě, když vy nechcete, tak vám to nikdo nedá," říká Marika z VŠCHT. „Najednou zjistíte, že jste dospělí."
Přesto se dá najít spoustu výhod. Jak tvrdí Honza, student ČVUT: „Čas lze více naplánovat, nikdo vám nezakáže jíst během hodiny či být na mobilu, protože většina přednášek není povinná."
Výrazným rozdílem je i větší podíl praktické výuky, příklad nám dává Viktor z pedagogiky na PřF UHK, který podotýká: „Učitelé by se měli naučit učit."

Jaká je na školách obecná nálada?
„Kdybych odchytla na chodbě studenta, tak mi cokoliv vysvětlí, i kdyby mě neznal, protože jsme na tom všichni stejně," definuje prostředí Katka z druhé lékařské fakulty.
Dle Mariky je nálada pozitivní: „Ještě jsem nenarazila na někoho, kdo by byl vyloženě neochotný. Studenti jsou jeden tým. I profesoři chtějí, abyste ty zkoušky dali." Existují i tzv. tutoři, kteří zodpovídají dotazy k látce i studiu.
Rozdíl tvoří i počet studentů. Jak nám prozradil Honza: „Na menších oborech se lidé mohou lépe poznat a vytvořit pevnější vztahy." Na větších školách naopak bývají lepší pracovní příležitosti.
Dle dotázaných je na studiu nejlepší kolektiv a studentské spolky, které pořádají nespočet akcí a výjezdů.

Jak si mám studium vlastně představit?
Netřeba mít strach, většina studentů nás ujistila, že těžké školy nejsou o vyhazování studentů hned po první zkoušce. Ba právě naopak - „odpadlé" studenty škola většinou přestane bavit nebo měli jiná očekávání, což odpovídá tak velkému úbytku studentů právě v prvním ročníku. Záleží samozřejmě na oboru, například na VŠCHT se za nejtěžší považuje obor Chemie, kdy studujete všechna odvětví najednou. Na ČVUT je to údajně FJFI.
I osobní život a práce se při studiu dají s přehledem stíhat.

Uvažujete-li o studiu medicíny, určitě vás někdy napadla otázka - jak to zvládnu na pitevně?
O tom samém přemýšlela i Katka: „Taky jsem se toho bála, protože i při odběrech krve je mi špatně. Samotnou mě překvapilo, že mi pitevna ani tolik nevadila."

Na práva se občas může shlížet jako na „snobárnu". To nám ovšem vyvrací Linda a dodává: „Dole v bufetu dělají nejlepší smažáky." A když jsme u toho jídla, nesmíme opomenout informaci, že ČVUT má nejlepší menzu, tedy jídelnu.

A co studenty nejvíce motivuje? Někdy jsou to spolupracovníci, jindy vidina zajímavých prací, které jim kvalitní vzdělání umožní získat. „Chci být dobrý pedagog a pomoci se dětem někam dostat, říkat pravdu, předat znalosti a schopnosti," filozofuje Viktor.

Na závěr přidáváme nevšední historky, které patří nejen ke studiu, ale k životu obecně.
Linda: „Úplně první přednáška je z teorie práva. Tam učí profesor, který říká, že právo je 'multidimenzionální fenomén'. Kvůli této větě tam chodí i studenti ze starších ročníků. Vždy je na konci hrozný potlesk, i když nikdo vlastně neví, co to znamená."

Viktor: „Při hodinách jsem opravoval některé profesory. Jednou jsem se zvedl, abych šel na záchod, a přednášející už se mě ptala na chybu."
Sofie: „Na přijímačkách jsem prohlásila, že sem nikdy nepůjdu, a pak jsem tu byla nejšťastnější na světě."

Olga Burkhardová a Adriana Väterová

Vylepšení ve vývařovně? Pohled na současný a minulý stav jídelny

Co si myslí naši spolužáci o aktuálním stavu jídelny? Jak porovnávají její stav v minulosti a nyní? Jsou podle nich pokrmy školní jídelny dostatečně kvalitní? Pokračujeme s palachovinovským evergreenem: přečtěte si, jak vidí jídelnu naši spolužáci.

Jste spokojeni s aktuálním stavem jídelny?
David: "Ve školní jídelně mi to nikdy moc nechutnalo, ale určitě to je lepší než na Jungmannce."
Alex: "Někdy mi tam chutná víc jak doma."
Anon: "Je mizerná. Vůbec nejsem spokojený."
Ondra: "Na aktuální stav si nemůžu stěžovat, vždycky je aspoň jedno jídlo na výběr, které je dobré."

Jaký názor máte na kvalitu jídel?
David: "Na poměry ostatních školních jídelen je to OK."
Alex: "Knedlíky mají levnou chuť, ale jinak si nemůžu stěžovat."
Anon: "No, nedá se říct, že bych byl nadšený. Něco by se mohlo vylepšit, například sekaná by nemusela chutnat jako kus podrážky, ale ve většině případů se to dá sníst."
Ondra: "Kvalita mi nikdy nepřišla špatná, možná kromě období zhruba roku po karanténě."

Změnil se stav jídelny od vašeho nástupu?
David: "Podle mě teď vaří lépe."
Alex: "Upřímně mi víc chutnalo při příchodu na gympl než teď."
Anon: "Od mého příchodu se stav jídelny moc nezměnil. Stejná písnička, stále to není žádná sláva."
Ondra: "Už to nějaká doba je ale co si pamatuju, tak před covidem nebylo tolik různorodých jídel."

Berete si v jídelně polévky?
David: "Většinou ano, připadá mi, že bez nich se nenajím."
Alex: "Jen při výjimečných případech, když polívka vypadá chutně."
Anon: "Spíše ne, jsou to sajrajty, i když nejsem moc vybíravý."
Ondra: "Ne, nikdy!"

Výsledek? Co člověk, to názor. Odpovědi na otázku o současném stavu školní jídelny se různí. Ale tak je to asi všude. Školní jídelny mají v porovnání s kuchyní maminek, ale i oblíbeným kebabem těžkou pozici. Také musí dodržovat spotřební koš. Vlastně můžeme být rádi, že vůbec nějakou jídelnu máme. Tak ať vám chutná!

Matěj Haken, Sam Bek, Oliver Málek

Rok 2023 nebyl tak špatný! Podívejte se na několik pozitivních zpráv z loňska

foto: flickr.com

I přesto, že se mnohým z nás rok 2023 vryl do paměti jako období plné tragických událostí a nepříznivých situací, neměli bychom přehlížet skutečnost, že s sebou nesl i řadu radostných událostí a pozitivních zpráv, které však často zůstávají médii utlumeny. Je snadné je tak minout, avšak připomenutí si některých z nich v nás může zanechat trochu optimismu a víry v lepší zítřky.

Naděje pro Amazonský prales: Zpomalení kácení lesů v roce 2023
Amazonský prales, rozlohou největší deštný les na světě, který se rozprostírá přes devět zemí Jižní Ameriky, není pouze domovem mnoha živočišných druhů a původních kmenů, ale také klíčovým faktorem pro regulaci globálního klimatu. Nicméně jeho biodiverzitu a stabilitu ohrožovaly dlouhodobé kácení a odlesňování. Nové statistiky však poskytují naději: odlesňování v roce 2023 zpomalilo o 55,8% ve srovnání s předchozím rokem.
Nově zvolený prezident Brazílie, Luiz Inácio Lula da Silva, projevil výrazný zájem o zachování tohoto pralesa. Jeho vláda začala prosazovat politiku kladoucí větší důraz na ochranu životního prostředí a udržitelné hospodaření s lesy. Tento posun směrem k ochraně Amazonského pralesa představuje důležitý krok vpřed v boji proti odlesňování a zachování tohoto kriticky důležitého ekosystému.

Thajsko zakazuje dovoz plastového odpadu
Thajsko se v roce 2023 rozhodlo vzít záležitost svého životního prostředí do vlastních rukou. Jedním z kroků směrem k ochraně svého území a snížení environmentální zátěže bylo rozhodnutí o zákazu dovozu plastových odpadů. Tato opatření mají za cíl zabránit neudržitelnému nakládání s odpady a přesměrovat pozornost k vlastnímu zlepšování ekologické situace. Plastový odpad, který je často vyvážen do rozvojových zemí, představuje pro tyto země značnou zátěž. Tyto země nemají vhodnou infrastrukturu k nakládání s těmito odpady a často tak dochází k nelegálnímu skládkování odpadu nebo jeho spalování, což má negativní dopad na životní prostředí a lidské zdraví.
Thajsko se rozhodlo převzít odpovědnost za řešení svého vlastního odpadu a nepřijímat další odpad zvenčí.
Tento krok představuje důležitý posun ve snaze o ochranu životního prostředí a udržitelnost. Je důležité, aby bohaté země přijaly odpovědnost za svůj vlastní plastový odpad a hledaly trvale udržitelné řešení pro jeho zpracování. Tím se zajistí, že životní prostředí a zdraví lidí v rozvojových zemích nebudou ohroženy nadměrným dovozem odpadu z bohatých zemí.

foto: Studio Crevettes on Unsplash

V pražské zoo se jako první v Evropě narodilo mládě luskouna krátkoocasého
V pražské zoologické zahradě se minulý rok narodilo mládě luskouna krátkoocasého. Samička Run Hou Tang porodila mládě Šišku a ta se tak stala prvním mládětem tohoto druhu narozeným v Evropě. Tento milý přírůstek je důležitý nejen pro zoo, ale i pro ochranu tohoto ohroženého druhu. Luskouni krátkoocasí jsou vzácní tvorové, kteří obývají rozsáhlé oblasti Asie. Šupinám, které chrání tělo luskounů, se v tradiční čínské medicíně připisuje léčivý účinek. Proto patří mezi nejvíce pašované savce. Zoo Praha, jakožto jedna z mála evropských zoo, se může pochlubit chovem těchto fascinujících tvorů.

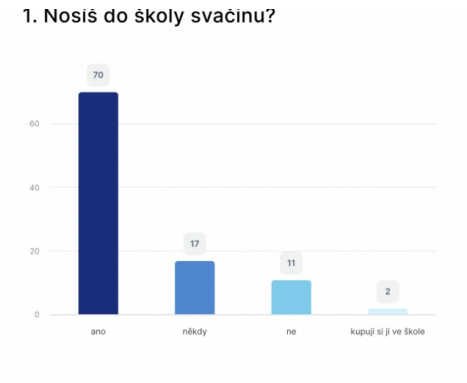
Adam Böhm

ilustrace: Olga Burkhardová

PROROKU, DÍMI MENE TEKEL,
AŤ JSI PTÁK
ANEBO Z PEKEL
RCI TĚ DUŠI,
JEŽ ŽAL TAJÍ,
ZDALI ASPOŇ JEDNOU V RÁJI
JASNOU DÍVKU LENORU KDY PŘIVINE?
TOS ŘEK JISTĚ NA ZNAMENÍ,
ŽE SE CHYSTÁŠ K ROZLOUČENÍ!
UŽ VÍCKRÁT NE!
TÁHNI ZPÁTKY DO BOUŘE A DO PODSVĚTÍ, SATANE!
HAVRAN DĚL: „UŽ VÍCKRÁT NE."
PAK SE KLIDNĚ ULEBEDÍ,
STÁLE SEDÍ,
STÁLE SEDÍ...

Nezotročujme svoje milované maminky!

Kolik studentů stále využívá své maminky a nechá si od nich dělat svačinky? Pokud se nebojíte vzít to do vlastních rukou, máme pro vás tip na kulinářskou lahůdku. A jestli jste hlava děravá, nezoufejte, školní bufet to zachrání.

Z ankety jsme se dozvěděli, že většina studentů našeho gymnázia do školy svačinu nosí. Také jsme se ale dozvěděli, že nejvíce svačin kuchtí maminky. Samostatnější si je připravují sami a v menšině pak připravují i tatínkové nebo třeba prarodiče.

Je hezké se nestarat o přípravu a potom o velkou přestávku otevřít boxík a najít překvapení, které ale samozřejmě muselo dát spoustu práce.

Taková věc vypadá jako maličkost, a přitom připravení pouhé svačiny nás může naučit samostatnosti, protože dříve nebo později bude v životě nutné si alespoň namazat rohlík s máslem. Učí nás ale také zodpovědnosti, protože když to neudělá nikdo jiný, budeme celý den ve škole o hladu.

Ačkoli se to nemusí zdát, pouhá svačinka může zlepšit celý den a zlepšit tak kvalitu učení. A proto je důležité nezanedbávat přípravu i kvalitu pokrmu. Chleba s máslem se salámem je sice osvědčená klasika, ale postrádá rozmanitost a kreativitu. Jedna varianta je přidat zeleninu, ale pokud se odvážíte, můžete vyzkoušet například:

Toasty na sladko s tropickým ovocem
Obzvláště toasty s mangem jsou naše oblíbené.
Na toasty s mangem potřebujeme 50 g čerstvého manga, 2 plátky celozrnného toastového chleba, 1 polévkovou lžíci arašídového másla a 1 lžíci polotučného tvarohu. Jeden plátek chleba potřeme arašídovým máslem a druhý tvarohem, mezi plátky přidáme čerstvé kousky manga.

Tímto pokrmem získáte vyvážené nutriční hodnoty, a pokud nejste levorucí, zvládnete to bez sebemenšího problému.

Klára Davidová, Eliška Němečková

Inzerce? Ani za babku! Jak se rozhodně (ne)dělá reklama v časopise

Víte, co je to inzerce? Ale co takhle vědět, jak se inzerce nedělá? Představte si školní časopis plný reklamních bannerů našich oblíbených mělnických podniků, a teď si ještě vemte to, že jsme za to nedostali ani korunu! Přečtěte si, jak jsme to provedli a jak se opravdu inzerce nedělá.

Co je to inzerce?
Inzerce je forma marketingu, která slouží k propagaci různých produktů nebo služeb. Často se používá ve formě tištěných nebo elektronických reklam, jako jsou plakáty, televizní spoty, reklamy na sociálních sítích, a pak tady máme ty klasické reklamní bannery v časopisech, které už jsou už ale trochu staršího data.

Cílem inzerce je zaujmout pozornost potenciálních zákazníků a přesvědčit je k nákupu produktu nebo služby.

Jak se inzerce nedělá?
A teď k hlavnímu bodu: jak se inzerce nedělá? V našem případě to znamená, že jsme reklamní bannery umístili do časopisu úplně zadarmo! Žádné poplatky, žádné podmínky. Prostě jsme se rozhodli, že podpoříme místní podniky tím, že jim dáme prostor pro jejich reklamu, a to úplně zdarma.

Proč to děláme?
Možná se ptáte, proč by někdo chtěl dělat inzerci zdarma. Pro nás to má smysl. Chceme podpořit naše oblíbené podniky. Kdo by navíc nechtěl mít svůj reklamní banner v našem časopisu úplně zadarmo?

Takže teď víte, jak se inzerce opravdu nedělá. Možná je to trochu neobvyklé, ale nás to baví. A kdo ví, možná se už sexta příští rok poučí a udělá inzerci, tak jak se má dělat - ne zadarmo.

Kryštof Horák, Adam Lana

kafe mělník bistro
CIHELNA BAR
NAMASTAEY INDIA INDIAN RESTAURANT
GTH multicatering
TESCO
továrna na chutě FABBRICIA

Když vás pohltí úzkost a samota. Mluvíme zcela otevřeně o duševním zdraví

Duševní zdraví je v dnešní době spíše tématem, o kterém se radši nemluví, přitom statistiky dokazují, že až 1 ze 7 dětí a dospívajících se potýká s psychickými problémy. Duševní zdraví spolu s fyzickým značně ovlivňuje jedince a jeho výkonnost. Je třeba pečovat o obojí.

Každý z nás dobře zná pocity beznaděje, nepochopení, osamění, ztracení, podráždění nebo obrovského smutku. Velké většině ale stačí dlouhá koupel, procházka, cvičení nebo třeba o tom jen s někým mluvit. Problém ale nastává, když tyto pocity přetrvávají příliš dlouho a je nemožné se jich jakkoliv zbavit. Dlouhodobě zasahují do běžného života, znemožňují v něm fungování nebo narušují vztahy. Pak už se nejedná „jen“ o špatnou náladu, ale o nemoc.

Příběh Radovana

Jméno je vybráno náhodně, nicméně jde o příběh z GJP. Radovan má zkušenost se sociální fobií, sebepoškozováním a depresí.

Některé projevy se začaly objevovat už v 6 letech. Postupně se to vyvíjelo a zhoršovalo. Problémem pro mě byly všechny sociální situace, i jen v nich být, natož aktivně něco říkat. Zažíval jsem úzkost a v hlavě si pořád vše dokola přehrával. Byl jsem si nejistý čímkoliv, co jsem dělal, měl jsem velmi nízké sebevědomí a neměl jsem se rád. Navazování vztahů bylo pro mě problematické. Toužil jsem po sociálním kontaktu a zároveň se ho bál a snažil se mu vyhýbat. Neustále jsem si něco vyčítal.

Moje problémy neměly jen jeden velký spouštěč, byla to spíše souhra více faktorů, které přicházely v průběhu času. Velký vliv na vznik mého onemocnění měla šikana, kterou jsem zažíval na 1. stupni základní školy. Samotný průběh sociální fobie pak vedl k tomu, že jsem se tolik nedostával do sociálních situací, snažil se jim vyhnout a utíkal jsem z nich. Když už jsem v nějaké byl, často jsem ji ve vlastních očích nezvládl. Tím se mé problémy posilovaly a já žil v začarovaném kruhu úzkosti a samoty.

Zhruba asi ve 12 letech se k tomu všemu přidalo i sebepoškozování. Nic, co jsem udělal, mi nepřipadalo dost dobré, sebevědomí bylo na bodu mrazu a úzkosti se násobily a násobily. Cítil jsem v sobě strašné napětí, pořád jsem byl nervózní a všechno vypadalo příliš neúnosně. Právě v takových stavech mi sebepoškozování pomohlo úplně nejvíce. A asi to byl i jediný způsob, jak jsem všechny své emoce uměl ventilovat. Přenášel jsem tu psychickou bolest na fyzickou. Bylo to se mnou pořád, kdykoli jsem byl ve společnosti dalších lidí, nebylo z toho útěku. Nejhorší na tom byla všudypřítomná samota. Bez přátel, bez partnerského vztahu, bez nikoho, kdo by mi rozuměl.

Pomoc odborníka jsem vyhledal až o mnoho let později. Dlouhé roky jsem si svoje problémy pořádně neuvědomoval a spíše je bral jako svoji slabost, kterou musím před ostatními skrývat. A když už jsem dospěl k tomu, že to, co zažívám, není v pořádku a měl bych s tím něco dělat, neměl jsem sílu s tím někam zajít nebo to někomu říci. Nedokázal jsem si ani představit, co bych případnému psychologovi říkal. Rodičům jsem to sdělit nechtěl, bál jsem se, že by to nepochopili, mysleli by si, že jsem slaboch a že nic nevydržím. Kluci přece nepláčou.

Řešení jsem tedy dále odkládal. První vyhledání pomoci tak přišlo až přibližně v 17 letech. Tehdy si toho už i rodiče sami začali poměrně výrazně všímat. Nosil jsem jen dlouhé oblečení, ze školy jsem chodil hned domů naprosto vyčerpaný, úzkosti byly na denním pořádku, zhruba jednou do týdne se alespoň jednou objevila i panická ataka. Jednoho dne jsem to prostě už nevydržel, máma do mě neustále ryla, co se se mnou děje, že takhle se „normální“ lidi nechovají. Nakonec jsem se zhroutil a všechno jim to vyklopil.

K mému překvapení to ale vzali naprosto skvěle, až se mi ani nechtělo věřit, že je to vůbec možné. Nabídli mi pomoc, mluvili jsme spolu asi dvě hodiny o tom, jak mi je, proč jsem tak uzavřený a co se děje. Po skončení konverzace jim najednou všechno začalo dávat smysl. Došli jsme společně k závěru, že návštěva psychologa by nebyla úplně od věci minimálně na nějakou dobu vyzkoušet.

Aktuálně docházím každý týden na psychoterapii jak individuální, tak skupinovou. Ve skupinové psychoterapii mi nejvíce pomohlo být v komunitě lidí, kteří měli podobné zkušenosti. Kromě příležitostí, kde jsme mohli sdílet zkušenosti a pocity, to bylo hlavně o partě přátel. Najednou jsem měl blízké vztahy, konečně jsem někam patřil a měl jsem s kým trávit volný čas.

Časem jsem začal navštěvovat i psychiatra, který mi předepsal medikaci a diagnostikoval mi právě sociální fobii a středně těžké deprese. Myslím ale, že to byla právě terapie a prášky, které mi zachránily život a pomohly mi postupně začít zase fungovat jako každý jiný člověk. Dokonce jsem to i po dlouhém odhodlávání sdělil svým nejbližším kamarádům, kteří mě chápou a zcela jistě si nemyslí, že bych byl nějaký slaboch nebo něco méně než oni.

Od mého okolí a kamarádů mi pomáhá mít s nimi blízký sociální kontakt. Takže především když mě vytáhnou někam ven, povídají si se mnou, něco společně zažijeme, obejmou mě nebo prostě jen se mnou jsou. Ale stačí od nich něčím motivovat, povzbudit, třeba i vyprovokovat k nějaké aktivitě.

Duševní obtíže mi vzaly určitě několik let života, mnoho věcí, které jsem neměl možnost ve vhodném věku zažít. Mnoho příležitostí a snů, které jsem nedokázal využít a naplnit, radost ze života po mnoho let a potřebný sociální kontakt.

foto: OpenUp.com

Na druhou stranu mi daly mnoho skvělých lidí do života, které jsem poznal při řešení svých problémů. Daly mi také vyšší míru empatie, porozumění a vcítění se do toho, co prožívá někdo jiný. A jako bonus, větší schopnost na sobě pracovat a vymýšlet kreativní způsoby řešení problémů.

Dlouho opomíjené a neléčené duševní nemoci mohou skončit až tragicky, a přitom na některých lidech by na první pohled ani nikdo nepoznal, že se mentálně s něčím potýkají. Proto bychom neměli na nikoho být zbytečně oškliví, nadávat mu nebo jeho špatnou náladu nějakým způsobem zlehčovat či shazovat. Nikdy totiž nevíme, čím si daný člověk prochází, a třeba právě ta jedna hloupá poznámka bude tou poslední kapkou do pomyslného vrchovatého poháru.

Pokud se v příběhu Radovana nějakým způsobem poznáváte nebo sami máte pocit, že s vámi něco není v pořádku, ale nemůžete nebo nechcete to říkat rodičům ani kamarádům, existují linky bezpečí, na které může bezplatně a anonymně kdokoli kdykoli zavolat nebo napsat, a zkušení pracovníci si s vámi promluví a případně vás přesměrují na nějakou další pomoc. Nebo je tu koneckonců výborný školní psycholog, pan PhDr. Mgr. Petr Volf, který vám určitě moc rád pomůže nebo poradí. A pamatujte, NEJSTE V TOM SAMI.

Autor textu si přál zůstat v anonymitě

Sexta posiluje svůj skvělý tým o dvě nové tváře

foto: Romana Škrabánková

foto: Eliška Pivoňková

Přestup na novou školu může být pro mnohé žáky klíčovým krokem ke změně. To potvrzují i Eliška a Bára, studentky, které se nedávno rozhodly opustit své původní školní prostředí a vstoupit do nového gymnázia. Promluvily o důvodech, očekáváních a prvních dojmech z nového místa.

Eliška Pivoňková od září 2023 navštěvuje na gymnáziu třídu 6. P. Přestoupila z gymnázia Jiřího z Poděbrad.
Druhá dívka se jmenuje Barbora Škrabánková a sextu navštěvuje od listopadu. Přestoupila z anglicko-českého gymnázia Amazon.

Co vás přimělo k přestupu na naše gymnázium?
Eliška: K přestupu mě přiměla situace v mé bývalé třídě, která nebyla příliš příznivá. Potřebovala jsem změnu, začít zkrátka někde jinde, od začátku. Důvodem je i dobré denní dojíždění.
Barbora: K přestupu na mělnické gymnázium jsem se rozhodla zejména z toho důvodu, že pro mě bylo velmi náročné denní dojíždění do Prahy. Neměla jsem vůbec žádný volný čas, vstávala jsem v půl šesté, domů se vracela večer a měla jsem pocit, že vůbec nestíhám normálně žít, protože kromě školy nezbýval čas na nic jiného.

Jak se vám tady líbí?
Eliška: Myslím, že jsem spokojená. Jak spolužáci, tak učitelé jsou od samého začátku velice milí, pozdvihla bych i ochotu našeho pana profesora třídního zařídit všechny organizační věci a seznámit mě s chodem gymnázia. Co se týče školy jako takové, první týdny jsem asi nejvíce času strávila nad jejím plánem, protože budova je opravdu obrovská a zorientovat se v ní bylo složité. Teď už téměř nad ničím netápu, a pokud ano, spolužáci mi rádi poradí. Stále si ještě trochu zvykám, ale zatím je to na dobré cestě.
Barbora : Samotnou mě velmi překvapilo, jak rychle jsem si na všechno zvykla. Všichni byli moc milí a nápomocní, což začátek na nové škole velmi usnadnilo.

Přinesly jste si z předchozí školy nějakou inspiraci ohledně fungování školy?
Eliška: Tak něco by se určitě našlo, například kroužky nebo volnočasové koutky. Je skvělé, že je tu opravdu pestrý výběr, ve kterém si každý najde, co ho baví. Velkým plusem jsou i volnočasové koutky, které spousta studentů využívá ať už na učení, nebo jen na popovídání si s kamarády. Oboje jsme měli i na minulé škole a jsem ráda, že je to tak i tady.
Barbora: Na předchozí škole učitelé používali k výuce prezentace a myslím, že nám to tam všem velmi vyhovovalo. Lépe jsem se v předmětu orientovala, a když jsem něco nepochopila, mohla jsem se podívat do prezentace. Myslím, že by se to tady do nějakých hodin určitě taky hodilo. Usnadňuje to práci jak žákovi, tak i učiteli.

Jaké to je vstoupit do již fungujícího kolektivu?
Barbora: Je to samozřejmě docela náročné, protože se všichni znají už dlouhá léta a najednou jim do třídy přijde někdo nový. Každopádně já měla velké štěstí a moje třída je moc fajn. Se vším mi pomáhají. Hlavně když se někde ztratím, což bylo na začátku docela časté, tak mi holky vždycky pomohly najít správnou třídu.
Eliška: Jednoduché to určitě není, ba naopak. Přece jen se snažíte začlenit do kolektivu, který se zná již pět let. První den to bylo asi nejhorší, nervozita byla vysoká, nevěděla jsem, jak budou ostatní reagovat, co si budou myslet, zda mě vůbec mezi sebe přijmou… Bylo to těžké. Ale během cca týdne až dvou nervozita opadla, už jsem se cítila lépe a měla jsem pocit, že to šlo jednodušeji, než jsem si původně myslela. Moji noví spolužáci mě skvěle přijali a od prvního dne mi se vším moc pomáhali. Aktuálně se se svými spolužáky pořád ještě trochu seznamuji, ale mám pocit, že je to na dobré cestě.

Co vás na naší škole překvapilo?
Eliška: Určitě mě překvapila její velikost. Je to opravdu obrovská budova, která se pro mě, jak už jsem říkala, stala ze začátku bludištěm, a byla jsem opravdu ráda, když se mi povedlo najít třídu ještě před začátkem hodiny. Také mě překvapila celková vlídná atmosféra, na mé bývalé škole převládala spíše odměřená nálada.
Barbora: Překvapila mě rodinná atmosféra. Na mé bývalé škole byli učitelé dost neosobní a přísní. Tady se člověk cítí mnohem lépe.

Eliška Pivoňková, Barbora Škrabánková

Překvapil vás Ježíšek?

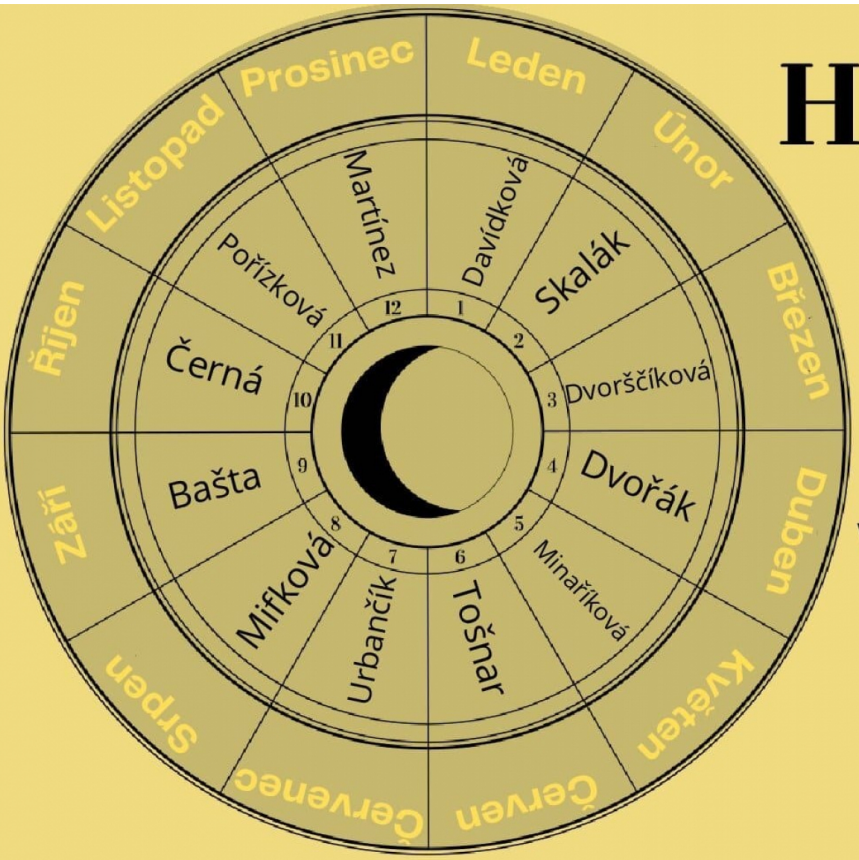
V úterý 19. prosince 2023 se konala akce studentské rady Anonymní ježíšek. Studenti během první a druhé přestávky přinášeli dárky pod stromeček u vchodu školy. Pořadatelé z kvinty je pak po zbytek vyučování roznášeli do tříd.

Studentská rada se rozhodla opět uspořádat tradiční vánoční akci, během které se mohli studenti anonymně obdarovat. Akce se konala už vloni. Letos sice Ježíšek přinesl o třetinu méně dárků, pouhých deset, ale radosti z nich však nikoliv.

Dárky studenti nosili během první a druhé přestávky pod stromeček na chodbě u dveří školy. Organizátoři, dva studenti z kvinty, je pak roznášeli po třídách. Práci jim trochu komplikovalo dělení tříd kvůli jazykům, takže museli na rozvrhu hledat hodiny, kde jsou studenti pohromadě. I přesto byly všechny dárky úspěšně předány a žáci, kteří je dostali, byli viditelně potěšeni, i když neznali odesílatele.

Doufejme, že tato tradice ve škole vydrží a v příštích letech udělají dárky od Ježíška radost zase dalším studentům.

HOROSKOP

Zjistěte, co si pro vás život připravil, a buďte o krok napřed před vlastním osudem...

Autoři: Štěpánka Černá, Klára Libiková

LEDEN

Máte příležitost si nastavit ambiciózní cíle. Stavte na stabilních základech pro úspěch. Dejte si pozor hlavně na češtinu!

ÚNOR

Vaše komunikační schopnosti budou vynikat. Využijte svůj dar slova k vyjádření svých myšlenek a názorů i při debatách ve škole. Buďte otevření novým podnětům.

BŘEZEN

Kreativita kvete. Důvěřujte svým nápadům, výborný čas pro sociální interakce. Rozhodně se nevyhněte maturitním plesům.

DUBEN

Vaše úspěchy vám přináší hvězdný okamžik. Odvaha a energie vás staví do popředí. Příležitostí v životě využijte naplno.

KVĚTEN

Zaměřte se na péči o sebe, bavte se klidným odpočinkem. Při překážce v životě důvěřujte svým instinktům.

ČERVEN

Školní výzvy se mohou zdát obtížné, ale vaše trpělivost a vytrvalost vám pomohou překonat všechny překážky. Udržujte rovnováhu mezi školou a odpočinkem.

ČERVENEC

Život přináší dobrodružství. Skočte do neznáma, objevte nové cesty. Nezapomínejte na odpočinek.

SRPEN

Nebojte se vystoupit z davu a ukázat svou originalitu. Posilujte vztahy a hledejte harmonii. Vaše pozitivní energie přitahuje radost a naplnění.

ZÁŘÍ

Hledání nových dobrodružství bude pro vás neodolatelné. Buďte otevření novým možnostem a nebojte se vystoupit ze své komfortní zóny. Cestujte, objevujte a učte se o světě kolem vás.

ŘÍJEN

Připravte se na vzrušení a mystiku. Vaše intuice je ostrá, odhalte skrytý potenciál. Proměňte se a udělejte něco spontánního a šíleného.

LISTOPAD

Budete obklopeni kreativními nápady. Nebojte se tyto nápady sdílet. Také se spojte s přírodou a po této produktivní době se připravte na období klidu.

PROSINEC

Říkejte ano dobrodružství. Skočte do neznáma, objevte nové cesty v životě. Také nezapomínejte na své nejbližší.

Přidejte se k mistrům RŠFL

Naše škola se už po několik let pravidelně účastní Regionální školní florbalové ligy (RŠFL). Tento článek vás provede historií a úspěchy výběru GJP v této soutěži a možná vás přesvědčí, abyste se také zapojili.

Co je to RŠFL?
RŠFL je florbalová liga, které se účastní základní školy z mělnického okresu. Jsou rozděleny do mělnické a kralupské divize. Nejdříve v obou divizích proběhnou dva oddělené turnaje, z nichž první čtyři týmy postoupí do finále, které se tradičně koná v Kralupech. Vítěz získává putovní pohár a menší stálý pohár.

Naše začátky
Soutěže jsme se začali účastnit v sezoně 2018/19. Prvních pár let se našemu výběru nedařilo. "Ze začátku nebyly výsledky nic moc, ale na turnajích jsme si udělali dobré jméno, protože některé ty školy byly takové nezodpovědné," komentovala úvodní roky paní profesorka Černá, trenérka výběru.

Covidové časy
Sezona 2021/22 byla postižena koronavirem, tudíž se musel změnit hrací formát. Turnaje byly nahrazeny jednotlivými utkáními, ze kterých si týmy odnášely body do tabulky. Pak následovalo play-off o finále. Tento formát našemu výběru umožnil se dostat až do kralupského finálového turnaje, i když se mu z počátku soutěže nedařilo. Finální turnaj naši chlapci nakonec ovládli i přes to, že přišli do turnaje jako outsideři, a tím dokázali poprvé a zatím jedinkrát získat titul mistrů regionu pro naši školu.

Výhledy do budoucna
V současné době se drží náš výběr v čele divize. "Myslím si, že máme několik velmi šikovných chlapců. Ale týmu by do budoucna prospělo, aby si mladí potenciální hráči (prima, sekunda) přišli zkusit florbal na pátečním kroužku a případně tým posílili," řekla nám Eva Černá k aktuálnímu dění.

A výhody tohoto členství? Kromě nezapočtené absence je to bezpochyby mnoho krásných zážitků. "Dostat spolu se svými spolužáky náš tým k výhře byl jeden z nejlepších zážitků na této škole," vzpomínal na výhru z roku 2022 Pavel Linhart, bývalý student GJP.

Chcete se taky stát mistry, přivézt domů medaili a další pohár? Stačí málo. Každý pátek můžete zaskočit na školní florbalový trénink, a pokud vás to osloví, třeba budete příště stát na bedně i vy. Máme zájem zejména o mladší hráče, ale ani starším se meze nekladou.

RŠFL zdar!

Daniel Prokeš a Kryštof Horák

Slovo závěrem

Líbily se vám naše Palachoviny?

Hlasujte pomocí QR kódu vpravo a ohodnoťte naše těžce vydřené vydání.

Palachoviny jsou už tradičním mediálním výstupem každého druhého ročníku. Oba druháky a sexta si vždy rozdělí jednotlivá vydání a každá třída jedno zpracuje. A jak nám k našemu velkému pobavení vysvětlil ChatGPT, Palachoviny jsou jako školní jídelna – nikdy nevíte, co dostanete, ale vždycky to stojí za to.

Do toho čísla se zapojili kompletně všichni sextáni a vydání pak finalizovaly šéfredaktorky Katka Sochorová a Andy Jeránková. Není-li uvedeno jinak, jsou autoři článku zároveň autory fotografií.

Děkujeme všem, kteří dočetli až sem.